

Осврт на «Извештај» гђе Соње Бисерко и њеног Хелсиншког одбора за људска (али не и за црквена) права

Ових дана се на сајту Хелсиншког одбора гђе Соње Бисерко појавио «Извештај», који је по ко зна који пут шокирао и изненадио нашу црквену и интелектуалну јавност. Када то кажемо, мислимо првенствено на Бисеркин део овога Извештаја «Однос државе и верских заједница», који се тиче Српске Православне Цркве и њеног места и улоге у данашњем друштву у Србији.

Када се пажљиво прочита овај део «Извештаја» гђе Бисерко - «Однос државе и верских заједница» - одмах се стиче утисак да је за председницу Хелсиншког одбора, Српска Православна Црква, потпуна непознаница и нешто што је повезано са заверама, мрачњаштвом, па можда и «Средњим веком», али са елементима «опијума за народ». Српска Црква је за ову госпођу антицивизацијска и антидемократска институција, која је просто симбол свих негативних тенденција и антиевропских стремљења у ходу ка «светлијој будућности» у данашњој Србији.

Ови ставови јасно показују једно, а то је из кога духовног миљеа и из које интелектуалне бранше долази гђа Бисерко. Реторика коју она користи је добро позната реторика нашој Цркви и православним Србима уопште, пошто су од носилаца те и такве идеологије страдали заједно од Другог светског рата до данас. Гђа Бисерко и њој сличне «крне удовице», представљају један од последњих бастиона тога старог система, који је своју «демократију» у време комунистичке диктатуре (демократије пролетеријата) потврдио многобројним логорима, гулазима и Голим отоцима. Посебан «подвиг» им је био прогон Српске Цркве у свим сферама Њенога живота, укључујући ту и црквену светосавску просвету, коју је ваљало збрисати са лица земље и на њено место устоличити антихришћански комунизам и дарвинизам.

Но, да се вратимо мало на поменути «Извештај» Хелсиншког одбора о Српској Православној Цркви и Њеном деловању. Он од самог почетка до краја врви неистинама и полуистинама, додајући томе отворене нападе на Српску Православну Цркву. По поменутој госпођи, Српска Православна Црква је остварила контакт са србијанском

државом (као да он не би требао да постоји, или шта) 2000. год. захтевом Светог Архијерејског Сабора СПЦ да се веронаука уведе у државне школе. То је за ауторицу овога «Извештаја» био први знак «клерикализације» друштва (заборављајући да је тадашњи Председник Владе покојни Зоран Ћинђић свога сина Луку сам одвео на час веронауке, што су пропратили сви медији). Поменута госпођа би вероватно морала знати да у свим европским демократским државама Црква има слободу деловања, што подразумева и држање веронауке у школама. Могуће је да се њој лично то није допало, јер јој је ранији школски поредак са дарвинизмом више одговарао. Можда је њој лично лакше силазити са «крошњи дрвећа», него учити о библијском стварању космоса и човека у њему. Али шта би, би.

По гђи Бисерко, Црква се није задржала само на томе да је уведена веронаука у школе, него се Црква опасно приближила и другим државним институцијама, као што су војска и полиција, па је чак и именован Епископ за сарадњу са војском Србије (и мала деца знају да у свим нормалним европским државама тако нешто постоји, али не и горе поменута госпођа).

У даљем тексту «Извештаја», гђа Бисерко поново износи свој жал за Дарвиновом теоријом еволуције, која јој је изгледа заиста прирасла за срце, окривљујући претходну владу господина Војислава Коштунице и министарку просвете Љиљану Чолић, који су наводно «правним декретом» покушали да избаце Дарвинову теорију еволуције из школских програма у Србији. То се «на сву срећу» није десило, захваљујући упорним поборницима и заштитницима Дарвинове теорије о еволуцији животињских врста, међу којима је и поменута гђа Бисерко.

Следећа жаока гђе Бисерко је упућена према Закону о верским заједницама, који је, као што је свима познато, усвојен од стране Владе Републике Србије, уз поштовање све демократске процедуре и европских стандарда. На један чудесан и за обичну људску логику, тешко разумљив начин, гђа Бисерко у овом Закону о верским заједницама, види Закон дискриминације «малих верских заједница», а наводно фаворизовање «традиционалних религија», подразумевајући ту на првом месту Српску Православну Цркву. По ауторици овога «Извештаја», Српска Црква је, сходно овом Закону, привилегована, чак до те мере да свештеници имају «имунитет» (од чега, то само она зна). Како каже гђа Бисерко, овим Законом о верским заједницама је нарушена «савремена секуларна демократска држава» (читај: атеистичка и дарвинистичка), јер је Црква поново дигла главу и из претходног гетоа у време комунизма. СПЦ овим Законом излази и појављује се у јавности, па чак постаје и некакав друштвени фактор. То би, по ауторици овога текста, свим «демократским» методама требало спречити.

Поред тога што се обрушила на Закон о верским заједницама, гђа Бисерко се обрушила и на изградњу спомен-храма св. Саве, за који је држава дозволила да се штампа доплатна поштанска марка, итд. Посебан специјалитет у овом делу «Извештаја» гђе Бисерко је напад на Богословски факултет СПЦ у Београду, који је од 2004. године, по одлуци Владе Републике Србије, враћен у састав Београдског Универзитета. То је за гђу Бисерко нешто нечувено и да се она питала, то никада не би било. По гђи Бисерко улазак Богословског факултета на Београдски Универзитет, може озбиљно уздрмати «Дарвинову теорију», па чак и представља знак да је Српска Црква конфесија која има «повлашћену школску институцију» (вероватно у односу на друге верске заједнице или ко зна кога).

Изражавајући у даљем тексту жал за наводно обесправљеним «малим верским», па чак и «нехришћанским верским заједницама», гђа Бисерко сходно горе наведеном, у својој препознатљивој психолошкој структури, некадашњи жал за правима радника и обесправљених радничких маса од злих изабљивача (тада символ Запад), сада транспонује на мале верске заједнице. Оне би, сходно психолошкој структури поменуте госпође, требале «својом диктатуром» да наметну вољу традиционалним већинским црквама и да њихово богатство поделе међу собом (по познатом: фабрике радницима, а људска права само «малим верским заједницама», тј. невладиним удружењима).

У даљем делу текста чувеног «Извештаја» са поднасловом «Верска дискриминација», гђа Бисерко наставља са даљим нападима на Српску Православну Цркву, окривљујући у неком смислу СПЦ, ако не директно, а оно најмање индиректно, за нападе на Бајракли-џамију у Београду 1991. године, затим ту помиње и паљење медреса у Београду и Нишу. У наставку она зачуђујуће наставља у истом стилу и излива «крокодилске сузе» и што је наводно «начелник музеолошког одељења Војног музеја на Калемегдану уклонио и уништио два шехитска нишана из 15. и 16. века, који су представљали веома ретке споменике културе из периода Отоманске империје».

Ако сте мислили да је то све - не, није. У даљем тексту «Извештаја» где се говори о утицају СПЦ на државне и међународне односе, гђа Бисерко окривљује, ни мање ни више, него Његову Светост Патријарха Павла, који се наводно «дрзнуо да пише писмо» Председнику Републике Србије Борису Тадићу и Председнику Владе Војиславу Коштуници «у којем је апеловао да не позивају гласаче да изађу на косовске изборе». По ауторици овога небивалога текста, вероватно би писмо таквог садржаја могла да упути само она, из себи својствених и себи знаних «демократских разлога».

Пошто је завршила са Патријархом Павлом гђа Бисерко иде и даље. Она креће у отворене нападе и према светитељима СПЦ, а све у циљу заштите људских права и демократије у Европи. Наиме, гђу Бисерко брине што у СПЦ све више јачају ставови Николаја Велимировића и Јустина Поповића, који су критички говорили о «дехристијанизованом Западу и Европи» и што је најгоре, те њихове ставове противне «либералној демократији», данас подржавају и шире њихови ученици (који представљају водеће јерархе СПЦ данас). У својој борби за «либералну демократију» и «светлију

будућност», гђа Бисерко на волшебан начин повезује СПЦ и са хашким оптуженицима Караџићем и Младићем, називајући их «народним херојима, које народ скрива». У свему горе реченом, гђа Бисерко види неспремност представника СПЦ «да се суоче са непосредном прошлошћу» (па ти види).

Ако сте мислили да је бар овде крај - није ни овде. Гђа Бисерко јаше и даље. У даљем тексту следи напад на Охридску Архиепископију, само због тога што је у јединству са Српском Црквом, а у даљем наставку «Извештаја» се продужава борба за «мале и угрожене», па биле то и секте или расколничке организације. Све су оне у последње време угрожене од стране феудалне СПЦ, којој уз раме стоји све више «клерикална држава Србија».

Када је завршила са СПЦ, гђа Бисерко креће по Београдском Универзитету, прозивајући све најугледније и најученије људе нашега времена, који по њеном критеријуму и мерилу нису борци за «либералну демократију» и дарвинизам. Насупрот томе, гђа Бисерко у њима препознаје нешто што личи на СПЦ, а то је патриотизам и достојанство људске личности. У овом свом походу, једним крилом гђа Бисерко напада Српску Академију Наука и Уметности, а другим комплетан Београдски Универзитет. Посебан одред интервентних група је одредила за наше угледне спортисте и јавне личности. И међу њима гђа Бисерко издваја «носиоце недемократских начела» или, не дао Бог, великосрпских пројеката, чији је главни заговорник по гђи Бисерко, «драга јој» и много нападана СПЦ.

И да нећемо, овде морамо стати. Тешко је наћи праву реч за дефинисање оваквих текстова, инспирисаних иродијадским духом, али ради Истине, рекосмо «да бисмо душу спасили». Ради оних који можда не знају, а ми смо чули од српског народа книнског краја и Кистања, на сличан начин је жарио и палио отац поменуте госпође. Он је, у своје време, као комунистички удбаш, многе породице у црно завио, само зато што су православни Срби. Даље није потребно говорити, али како каже наш народ: Ниједна мука није до вијека.

Шибеник, 23.09.2008. год.